

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

Factors Affecting the Development of Thai Tourism in Phuket Province

สามารถ พันธุ์เวหา,¹ สุภาพร ชาวสวน² และ ศรราวดี ศรีอ่วม³

Samart Panweha,¹ Supaporn Shaosoun² and Sarawadee Sriuam³

มหาวิทยาลัยเกริก,¹ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคตะวันออก² และ นักวิจัยอิสระ³

Krirk University,¹ Eastern Technological Collage² and Independent Researcher³

Email: ¹samart.8686@outlook.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ประเด็นปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต 2) เพื่อศึกษาแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต และ 3) เพื่อเสนอแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า

นักท่องเที่ยวด้านการจัดการทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.17 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการวางแผนและด้านความเร็วเป็นด้านที่มีนักท่องเที่ยวสูงสุด 2 อันดับแรก แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกันด้านการดำเนินงานมีนักท่องเที่ยวต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

นักท่องเที่ยวด้านการเสริมสร้าง ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการสนับสนุนและด้านการซ่อมแซมเป็นด้านที่มีนักท่องเที่ยวสูงสุด 2 อันดับแรก แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกันด้านการดูแลรักษามีนักท่องเที่ยวต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวมีนักท่องเที่ยวทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.15 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวสูงสุดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือด้านเศรษฐกิจแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความยั่งยืนแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสิ่งแวดล้อมแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ส่วนด้านประสิทธิภาพมีนักท่องเที่ยวต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีผลต่อ; การพัฒนา; การท่องเที่ยวไทย; จังหวัดภูเก็ต

Abstract

The objectives of this research are 1) To study and analyze factors affecting the development of Thai tourism in Phuket Province 2) To study the problems and factors affecting the development of Thai tourism in Phuket Province and 3) To suggest factors affecting the development of Thai tourism in Phuket Province. This research is quantitative research. The sample groups used in this research are: The sample population in Phuket Province was 400 people. The research tools used were questionnaires.

The research found that

The average weight for all 3 aspects of management is 3.17. The S.D. value is 0.92, which can be interpreted as being at a high level. While planning and speed were the areas with the highest average weights, the top two were at a high level. Meanwhile, the operational aspect has the lowest average weight, which translates into a moderate level.

The average weight for strengthening in all 3 areas was 3.12. The S.D. value was 0.91, which can be interpreted as being at a high level. While Support and Repair were the areas with the highest average weights, the top 2 results were at a high level. At the same time, the maintenance aspect had the lowest average weight, which resulted in a moderate level.

The level of tourism development has an average weight of all 5 aspects equal to 3.15, an S.D. value of 0.91, which means that it is at a high level while in terms of tourist satisfaction has the highest average weight, resulting in a high level. Followed by the economic aspect, the results were found to be at a high level. In terms of sustainability, the results were found to be at a high level. and environmental conditions were found to be at a moderate level, respectively. The efficiency aspect had the lowest average weight, which resulted in a moderate level.

Keywords: Factors affecting; Development; Thai tourism; Phuket Province

บทนำ

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนั่นหมายถึงเศรษฐกิจจะเจริญรุ่งเรือง และถ้าเป็นต่างชาติน่าเที่ยวจะทำให้ GDP ดีขึ้นด้วย

จากปัญหาของการท่องเที่ยวไทยในปัจจุบันหลายแห่งเกิดความทรุดโทรมขาดการดูแลรักษาของคนในพื้นที่และขาดรายได้จากการที่ไม่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวทำให้ในพื้นที่นั้น ๆ เกิดปัญหาทางรายได้และเสียจุดแข็งในการสร้างรายได้ไปจบจนไปถึงปัญหาเศรษฐกิจของประเทศที่ไม่เติบโตขึ้น เพราะฉะนั้น ๆ สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องเกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพพร้อมรับ

นักท่องเที่ยวเข้ามาในอนาคต สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมทำให้ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเปลี่ยนแปลงไป สถาบันทางสังคมอันดับแรกที่มีมนุษย์แต่ละคนจะมีประสบการณ์ตรงตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตที่ต่างมีความแตกต่างกันมีวิถีการดำเนินชีวิตแตกต่างหลากหลายโดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคมต่อเนื่องมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วก่อให้เกิดการตัดสินใจและบทบาทหน้าที่ที่ดีสู่สังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศได้ (ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคม จึงเป็นธรรมชาติที่มนุษย์จะต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน มีการทำงานและแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบตามบทบาทของแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย ปัญหาทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมรวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ปัญหาเหล่านี้ลุกลามไปสู่ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง แม้กระทั่งศาสนา จนเกิดขบวนการที่นำปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้โยงไปสู่การแบ่งแยกทางสังคม จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม (ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2562)

ปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ผู้คนในสังคมทั้งเด็กและ ผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันทั่วโลกกำลังเผชิญกับสถานการณ์การแพร่กระจายเชื้อ COVID-19 จึงทำให้การเว้นระยะห่างทางสังคมถูกนำมาเป็นข้อกำหนด ที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของผู้คนในหลายประเภท (ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

สรุปมนุษย์นั้นเป็นสัตว์สังคมย่อมต้องการเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค อาหาร ตลอดจนสันติภาพการที่จะทำให้ชีวิตรู้สึกสดชื่นในระดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการเดินทางไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ด้วยการเติบโตของเทคโนโลยีการสื่อสารทำให้การหาสถานที่ท่องเที่ยวเป็นไปได้โดยง่าย และทำให้ผู้คนหันมาท่องเที่ยวกันมากขึ้นมีแต่ความสะดวกสบาย แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาต่อเนื่อง และในปัจจุบันที่เป็นยุคของโลกาภิวัตน์การติดต่อสื่อสาร การมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยทำให้สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวได้โดยง่ายและรวดเร็วเกิดสิ่งแปลกใหม่ที่หน้าตื่นตาตื่นใจ เพราะสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการคือสิ่งที่จะสามารถสร้างความประทับใจในการเดินทางไปทีใดทีหนึ่งเพื่อการอยากกลับมาเที่ยวซ้ำต่อไปในอนาคต

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยถือว่ามีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมรวมถึงการพัฒนาเศรษฐกิจไทยเป็นอย่างมากเป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศไทยเป็นอย่างมากที่สำคัญนำเงินตราต่างประเทศก่อให้เกิดการสร้างงานเพิ่มรายได้ประชาชาติและกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นและยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่งรวมถึงการค้าการลงทุนเมื่อประเทศ ประสบภาวะทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศสามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ฉับในเวลารวดเร็วกว่า ภาคการผลิตและการบริการอื่น ๆ ที่มีความสำคัญซึ่งสามารถทำรายได้ให้กับ ประเทศไทยมากเป็นอันดับหนึ่งจึงอาจกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญโดยตรงต่อการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศอันจะส่งผลให้ความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศดีขึ้นด้วย การท่องเที่ยวถือว่าเป็นวาระแห่งชาติ เป็นภารกิจที่ครอบคลุมหลายหน่วยงาน ที่ต้องการการบริหารจัดการแบบบูรณา

การที่อาศัยการมีส่วนร่วมของภาคีต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ เอกชน องค์กรอิสระ ภาคท้องถิ่น ภาคประชาชนและชุมชน ดังนั้น การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ระดับกลุ่มจังหวัดหรือจังหวัด ต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติจึงเป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้จะช่วยนำเงินตราเข้าประเทศยังก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนและเป็นเครื่องมือในการกระจายรายได้แก่ชุมชนและนำความเจริญไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างอาชีพในท้องถิ่น ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของประเทศ (จรีญา นันทิยาภุชิต และภมร ชันธหัตถ์, 2565)

การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งในอุตสาหกรรมภาคบริการที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศไทยได้เป็นจำนวนมากต่อปี โดยการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับธุรกิจมากมาย เช่น ธุรกิจที่พัก ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจการคมนาคมขนส่งรวมถึงธุรกิจด้านบริการอื่นๆ ส่งผลให้การท่องเที่ยวที่มีบทบาทต่อเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของประเทศ โดยในด้านเศรษฐกิจนั้นการท่องเที่ยวทำให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพแก่คนในชุมชนหรือคนในพื้นที่ ทำให้เกิดการกระจายรายได้และผลประโยชน์สู่ชุมชนในด้านของสังคมนั้นการท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนหันมาตระหนักถึงการมีส่วนร่วมในการคิดวางแผนปฏิบัติเพื่อให้การท่องเที่ยวมีความเจริญมากยิ่งขึ้น ในด้านของวัฒนธรรมนั้นการท่องเที่ยวทำให้เกิดการคำนึงถึงคุณค่าความเป็นเอกลักษณ์เกิดการสนับสนุนด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนหรือพื้นที่นั้น ๆ เพื่อไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา และในด้านสิ่งแวดล้อมนั้นการท่องเที่ยวจะต้องส่งผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่นั้นน้อยที่สุด ต้องมีการใช้ทรัพยากรด้านสิ่งแวดล้อมอย่างพอดีและมีการดูแลรักษารวมถึงอนุรักษ์ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อีกนาน (เกศินี สีอนิ และสุธิตา สุวรรณชาติ, 2561)

ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในสมัยใหม่ประกอบไปด้วย โลกาภิวัตน์ (Globalization) ผลลัพธ์จากการพัฒนาการติดต่อสื่อสาร การคมนาคมขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีผลอย่างยิ่งต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นอกเหนือจากนั้น การท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม (Specialty Interest Tourism) ทำให้รูปแบบของการท่องเที่ยวมีความหลากหลายมากขึ้นกว่าในอดีต ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ เชิงเกษตร เชิงอุตสาหกรรม เชิงพาณิชยกรรม เชิงวัฒนธรรม เชิงศาสนา เชิงการแพทย์ เชิงสุขภาพ เชิงกิจกรรม และกีฬา ซึ่งปัจจุบันนักท่องเที่ยวมีจุดประสงค์และเป้าหมายในการมาไทยที่กว้างมากขึ้น และ ชีวิตยุคดิจิทัล (Digital Lifestyle) ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยตรง ทำให้สัดส่วนของกลุ่มนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น โดยทุกคนสามารถศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยว จองตั๋วเครื่องบิน จองห้องจองโรงแรม จองรถ จองตั๋วด้วยตนเอง และสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศที่ตนไม่เคยไปได้อย่างไม่ยากลำบาก (ณัฐพงศ์ เลิศวุฒิรักษ์., 2561).

การจัดวางยุทธศาสตร์เพื่อปรับตัวสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการท่องเที่ยวมูลค่าสูง โดยสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการการท่องเที่ยว สนับสนุนให้เกิดประเภทการท่องเที่ยวมูลค่าสูงและนวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การท่องเที่ยวสำหรับผู้สูงอายุ การท่องเที่ยวทางกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อสังคม การท่องเที่ยวสีเขียว การใช้เทคโนโลยี VR และ AR สร้างนวัตกรรมท่องเที่ยว การใช้ Blockchain เพื่อรับรองความเชื่อถือตลอดห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงบริหารจัดการเพื่อมุ่งสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งในด้านความปลอดภัย ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การกระจายแหล่งที่มาและที่

ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว พร้อมเชื่อมโยงเครือข่ายคมนาคมและสร้างโครงสร้างพื้นฐานรองรับอย่างเพียงพอ (เอกชัย ชำนินา, 2563)

จากการสถิติการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตปี 2565 จังหวัดภูเก็ตมีนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น 1.31 ล้านคน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาย้อนกลับไปที่ปี 2562 ก่อนเกิดเหตุการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 จังหวัดภูเก็ตมีนักท่องเที่ยวมากถึง 4.9 ล้านคน และมีสถิติที่เพิ่มขึ้นมาโดยตลอด ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันเป็นไปในแนวทางของการฟื้นฟู และส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กลับมาเป็นปกติ (จังหวัดภูเก็ต, 2566)

จังหวัดภูเก็ต เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ด้านการท่องเที่ยวให้กับประเทศ แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยมีความหลากหลาย แต่ปัญหาการท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่ได้อยู่ที่เรื่องแหล่งท่องเที่ยว แต่ขึ้นอยู่กับการจัดการโซ่อุปทานของการท่องเที่ยว คือ การจัดการขั้นตอนต่าง ๆ ในการบริการ เริ่มตั้งแต่การต้อนรับนักท่องเที่ยว การขนส่ง และกระบวนการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่นการบริการข้อมูลข่าวสาร ความเอาใจใส่ ความปลอดภัย ตลอดจนความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นต้นให้มีประสิทธิภาพทั้งในด้านเวลา ต้นทุน และเกิดความพึงพอใจสูงสุด ในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์ จึงมีความจำเป็นต้องทำไปพร้อม ๆ กันทั้งกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ เพื่อให้เกิดการประสานงานกันระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ จนเกิดเป็นความประทับใจหรือ พึงพอใจในการท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวซ้ำอีกครั้ง รวมถึงการแนะนำให้ผู้เดินทางมาท่องเที่ยวด้วย (จิรวัดณ์ จูเจริญ และชิตพงษ์ อัยสานนท์, 2564)

สรุปผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต ด้วยภาวะโรคระบาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้เศรษฐกิจการท่องเที่ยวซบเซาลงไปอย่างมากแต่ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเริ่มกลับมาคึกคักผู้คนเริ่มออกจากบ้านมากขึ้นแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงต้องเกิดการพัฒนามาพร้อมรับนักท่องเที่ยวมากมายที่จะเข้ามา และจังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งในจังหวัดที่ได้รับรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติและคนไทยเป็นอย่างมากมีสถานที่ที่สวยงามและเงียบสงบเหมาะสำหรับการพักผ่อนกับครอบครัวรวมถึงบุคคลที่เป็นที่รักคนจึงนิยมมาท่องเที่ยวที่จังหวัดภูเก็ตกันอย่างล้นหลาม จากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ตเพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาให้การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตสามารถพัฒนาเศรษฐกิจให้ประเทศเจริญรุ่งเรืองได้มากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเด็นปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อเสนอแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์สรุปให้เห็นถึงปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 418,785 คน (DOH กรมอนามัย, 2565) กลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถามในครั้งนี้ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีจำนวนมาก มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ (Stratum) เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วนครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากประชากรในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการศึกษาวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในการศึกษาตามกรอบแนวคิดของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ส่วนประกอบของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดภูเก็ต โดยมีลักษณะเป็นคำถามเลือกตอบ 1 ข้อ จากตัวเลือกหลายข้อ ประกอบด้วย 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา และ 4) อาชีพ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการจัดการ ประกอบด้วย 1) การวางแผน 2) การดำเนินงาน และ 3) ความรวดเร็ว

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการเสริมสร้าง ประกอบด้วย 1) การสนับสนุน 2) การดูแลรักษา และ 3) การซ่อมแซม

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1) ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว 2) สิ่งแวดล้อม 3) ประสิทธิภาพ 4) เศรษฐกิจ และ 5) ความยั่งยืน

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง แจกจ่ายและเก็บแบบสอบถามจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง รับประทานแบบสอบถามกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับด้านการจัดการ ร่วมกับด้านการเสริมสร้าง และระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยจากตัวแปรต่าง ๆ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามความคิดเห็นของประชากรในจังหวัดภูเก็ต โดยการลงรหัสข้อมูลที่เก็บได้ทั้งหมดเพื่อเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ หลังจากนั้นจึงใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติทั้งเชิงพรรณนา เพื่อวิเคราะห์หน้าหนักของด้านแต่ละด้านที่ศึกษาและใช้สถิติเชิงอนุมาน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างด้านการจัดการ และด้านการเสริมสร้าง

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 212 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 53.0 และเป็นเพศหญิง จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 เป็นผู้มีอายุระหว่าง 26-40 ปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 รองลงมาผู้มีอายุไม่เกิน 25 ปี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 ผู้มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 19.25 ผู้มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 และผู้มีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 35.25 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 และส่วนใหญ่ทำอาชีพทั่วไป จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมายังไม่มีทำงาน จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 และเป็นราชการ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ตามลำดับ

2. สรุประดับค่าเฉลี่ยของด้านที่ศึกษา

2.1 ด้านการจัดการ

ตารางที่ 1 ภาพรวมของด้านการจัดการ

ด้านการจัดการ	$\bar{x}$	S.D.	แปรผล
การวางแผน	3.27	0.91	มาก
การดำเนินงาน	3.09	0.90	ปานกลาง
ความรวดเร็ว	3.16	0.96	มาก
ภาพรวม	3.17	0.92	มาก

จากตารางที่ 1 หน้าหนักเฉลี่ยด้านการจัดการทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.17 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการวางแผน และด้านความรวดเร็ว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 และ 3.16 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า

S.D. เท่ากับ 0.91 และ 0.96 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการดำเนินงาน มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.09 ค่า S.D. เท่ากับ 0.90 ซึ่งแปลผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านการเสริมสร้าง

ตารางที่ 2 ภาพรวมของด้านการเสริมสร้าง

ด้านการเสริมสร้าง	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
การสนับสนุน	3.19	0.85	มาก
การดูแลรักษา	3.05	0.85	ปานกลาง
การซ่อมแซม	3.12	1.02	มาก
ภาพรวม	3.12	0.91	มาก

จากตารางที่ 2 น้ำหนักเฉลี่ยด้านการเสริมสร้าง ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 แปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการสนับสนุน และด้านการซ่อมแซม เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 และ 3.12 ทั้งหมดแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.85 และ 1.02 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการดูแลรักษา มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.05 ค่า S.D. เท่ากับ 0.85 ซึ่งแปลผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2.3 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3 ภาพรวมของระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว	3.32	0.88	มาก
สิ่งแวดล้อม	3.06	0.93	ปานกลาง
ประสิทธิภาพ	3.02	0.86	ปานกลาง
เศรษฐกิจ	3.23	0.95	มาก
ความยั่งยืน	3.13	0.93	มาก
ภาพรวม	3.13	0.94	มาก

จากตารางที่ 3 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวมีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.15 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 3.32 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านเศรษฐกิจ มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.23 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.95 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความยั่งยืน มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.13 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.93 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสิ่งแวดล้อม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.06 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.93 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ส่วนด้านประสิทธิภาพมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.02 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

2.4 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 4 สรุปเมทริกซ์ผลการทดสอบสมมติฐานด้านประชากรศาสตร์

ด้านประชากรศาสตร์	ระดับการพัฒนากองท่องเที่ยว
1.1 เพศ	ไม่มีความแตกต่าง
1.2 อายุ	ไม่มีความแตกต่าง
1.3 ระดับการศึกษา	แตกต่าง
1.4 อาชีพ	ไม่มีความแตกต่าง

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า มีเพียงด้านระดับการศึกษาเท่านั้น ที่มีระดับการพัฒนากองท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. สรุปผลการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ประเด็นปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนากองท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. น้ำหนักเฉลี่ยด้านการจัดการทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.17 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านกรวางแผน และด้านความรวดเร็ว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 และ 3.16 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.91 และ 0.96 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการดำเนินงาน มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.09 ค่า S.D. เท่ากับ 0.90 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2. น้ำหนักเฉลี่ยด้านการเสริมสร้าง ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการสนับสนุน และด้านการซ่อมแซม เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 และ 3.12 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.85 และ 1.02 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการดูแลรักษา มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.05 ค่า S.D. เท่ากับ 0.85 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

3. ระดับการพัฒนากองท่องเที่ยวมีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.15 ค่า S.D. เท่ากับ 0.91 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.32 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านเศรษฐกิจ มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.23 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.95 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความยั่งยืน มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.13 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.93 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสิ่งแวดล้อม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.06 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.93 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ส่วนด้านประสิทธิภาพมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.02 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาแนวทางของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดภูเก็ตด้านใด ที่มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 อยู่ 1 ด้าน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

1. **ด้านการจัดการ** จากผลการศึกษาพบว่า ด้านการจัดการที่ส่งผลกระทบต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

1.1 ด้านการวางแผน โดยมีค่า $t = 2.439$ หมายความว่า ด้านการวางแผนมีผลต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.439 หน่วย

1.2 ด้านความรวดเร็ว โดยมีค่า $t = 2.155$ หมายความว่า ด้านความรวดเร็วมีผลต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.155 หน่วย

2. **ด้านการเสริมสร้าง** จากผลการศึกษาพบว่า ด้านการเสริมสร้างที่ส่งผลกระทบต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

2.1 ด้านการสนับสนุน โดยมีค่า $t = 1.826$ หมายความว่า ด้านการสนับสนุนมีผลต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.826 หน่วย

2.2 ด้านการดูแลรักษา โดยมีค่า $t = 1.594$ หมายความว่า ด้านการดูแลรักษามีผลต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.594 หน่วย

2.3 ด้านการซ่อมแซม โดยมีค่า $t = 1.777$ หมายความว่า ด้านการซ่อมแซมมีผลต่อระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.777 หน่วย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสามารถอภิปรายและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาริเคาระห์ประเด็นปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

1. **น้ำหนักเฉลี่ยด้านการจัดการทั้ง 3 ด้าน** โดยด้านการวางแผน และด้านความรวดเร็ว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะที่เดียวกัน ด้านการดำเนินงาน มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด การวางแผนเป็นส่วนสำคัญของการจัดการ การตั้งวัตถุประสงค์เป้าหมายที่จะทำให้เกิดความรวดเร็วในการพัฒนาการท่องเที่ยวการใส่ใจความคิดสร้างสรรค์ ผนวกกับการดำเนินงานจะทำให้การจัดการมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เตโช แซ่หน้าแก้ว และคณะ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แนวทาง

พัฒนาการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา: อำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า การสร้างกฎ-กติกาในการจัดการสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันและการท่องเที่ยว โดยเริ่มจากการมีส่วนร่วมภายในชุมชนมีการจัดประชุมแสดงความคิดเห็น สืบค้นปัญหา ร่วมกันนำการแสดงความคิดเห็นแบบประชามติเป็นข้อตกลง การสร้างความเข้าใจกับผู้นำท้องถิ่นเพื่อจัดตั้งองค์กร หรือกลไกในการทำงานเพื่อจัดการการท่องเที่ยว และสามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับการพัฒนาชุมชน โดยริเริ่มจากการสร้างจิตสำนึกเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น จากกลุ่มอาสาสมัครที่มีบทบาททางสังคม การกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมทางสังคมด้านการจัดการท่องเที่ยว โดยการจัดตั้งทำเนียบผู้ประกอบการธุรกิจต่าง ๆ ในแหล่งสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอพิปูนเพื่อกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมทางสังคมด้านการจัดการท่องเที่ยวโดยมีการประชุมเพื่อกำหนดเส้นทางทางการท่องเที่ยวที่ครอบคลุมกิจกรรมการท่องเที่ยวในทุกพื้นที่

2. ผู้นำนักเฉลี่ยด้านการเสริมสร้าง ทั้ง 3 ด้าน โดยด้านการสนับสนุน และด้านการซ่อมแซม เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะเดียวกัน ด้านการดูแลรักษา มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด สิ่งสำคัญของการเสริมสร้างคือการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้ามาดูแลด้านต่าง ๆ ให้สามารถปฏิบัติได้ง่าย ตามด้วยการซ่อมแซมในส่วนที่ชำรุดกลับมาใช้ได้ใหม่และเกิดความสวยงามด้วยสิ่งนี้ทั้งหมดจะทำให้เกิดการดูแลรักษาได้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จริยา นันทิยาภุชิต และภมร ชันธหัตถ์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี พบว่า ระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี และปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยทำให้เห็นว่า จังหวัดจันทบุรียังสามารถพัฒนาระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี ทั้งด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านธุรกิจบริการท่องเที่ยวและด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี ทั้งด้านการร่วมแสดงความคิดเห็น ด้านการใช้ประโยชน์ ด้านการร่วมรับรู้ และด้านการรับผลประโยชน์ของประชาชนจังหวัดจันทบุรีได้อีกมากในทุก ๆ ด้านที่ทำการวิจัย โดยแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนจังหวัดจันทบุรี ให้เหมาะสมมากขึ้น คือ ทางภาคราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต้องเห็นความสำคัญของประชาชนและผู้ประกอบการต่อปัจจัยเหล่านี้ให้มากกว่าเดิม ทั้งการประชาสัมพันธ์ การแจ้งข่าวสาร และเชิญชวนเข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น โดยใช้ช่องทางการสื่อสารทางระบบดิจิทัลที่ทันสมัยหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อให้ประชาชนในจังหวัดได้รับทราบโดยทั่วถึงกันให้มากที่สุด

3. ระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวมีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน โดยด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านความยั่งยืน และด้านสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ ส่วนด้านประสิทธิภาพมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด สิ่งที่ต้องคำนึงถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างแรกคือการสร้างความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การเติบโตของเศรษฐกิจในประเทศที่จะส่งผล

ประโยชน์ต่อส่วนรวม สร้างฐานที่มั่นให้เกิดความยั่งยืนในอนาคตรักษาสีงแวดล้อมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่จะตามมา สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศินี ลีอนิ และสุธิดา สุวรรณชาติ (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนเกาะเกร็ดจังหวัดนนทบุรี พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ซึ่งจากการที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาทำให้ได้ทราบปัจจัยที่สำคัญที่เหมาะสมกับพื้นที่ชุมชนเกาะเกร็ดจำนวน 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม โดยแต่ละปัจจัยมีปัจจัยย่อยที่บ่งชี้ข้อมูลรายละเอียดและส่งผลต่อปัจจัยทั้ง 3 ด้านนั้นได้อย่างละเอียดเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นผู้ศึกษายังได้มีการสอบถามความคิดเห็นถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ในด้านของปัจจัยด้านคมนาคม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความปลอดภัย ด้านความสะอาด ด้านคุณภาพการบริการและสินค้า และด้านของกิจกรรมภายในพื้นที่

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดภูเก็ตด้านใด ที่มีระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว แตกต่างกัน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับการพัฒนาการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรวัดน์ จูเจริญ และชิตพงษ์ อัยสานนท์ (2564) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย อายุ 16-24 ปี มีระดับความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอายุ 25-34 ปี กลุ่ม 35-44 ปี และกลุ่มอายุ 45-59 ปี ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวอายุ 25-34 ปี มีระดับความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอายุ 45-59 ปี และกลุ่มอายุ 45-59 ปี มีระดับความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ภาพรวมนักท่องเที่ยวที่กลุ่มระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอกหรือสูงกว่า มีระดับความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มปริญญาตรี และปริญญาโท ภาพรวมนักท่องเที่ยวที่กลุ่มอาชีพ แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยในจังหวัดภูเก็ต

1. ด้านการจัดการ ที่ส่งผลกระทบต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านการวางแผน และด้านความรวดเร็ว
2. ด้านการเสริมสร้าง ที่ส่งผลกระทบต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านการสนับสนุน ด้านการดูแลรักษา และด้านการซ่อมแซม

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวคือ ด้านการจัดการ และด้านการเสริมสร้าง การจัดการที่ดีจะช่วยให้ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปได้โดยง่ายวางแผนปรับโครงสร้างของในแต่ละพื้นที่ คำนวณว่าจุดไหนควรปรับเปลี่ยนแก้ไขอย่างไรอย่างมีคุณภาพและเกิดความรวดเร็ว และการ

เสริมสร้างปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวควรขอการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเข้ามาช่วยเหลือดูแลให้เกิดความเป็นระเบียบจัดแบ่งหน้าที่ในการดูแลรักษาเกิดการซ่อมบำรุงให้สามารถใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพพร้อมถึงการเพิ่มความสวยงามให้ในพื้นที่เพิ่มภูมิทัศน์ที่ดีในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอเชิงนโยบาย

ควรมีการประชุมร่วมมือกันของหน่วยงานและประชาชนในพื้นที่วางแผนข้อปฏิบัติในการปฏิบัติร่วมกัน การดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ต จัดสรรหน้าที่ตามความสามารถของตัวบุคคลเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นพร้อมรับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาพัฒนาเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

- 1) ควรมีการปรับแต่งภูมิทัศน์สร้างจุดพักผ่อนที่มีร้านค้ามีจุดเช็คอินตามพื้นที่ต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่ชอบการถ่ายรูปและชอบความสบาย
- 2) ควรจัดกิจกรรมร่วมกันทำความสะอาดแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีหน่วยงานและประชาชนได้มีส่วนร่วม เพื่อความสวยงามและรักษาสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ต่อไป
- 3) ควรมีการจัดอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการบริการนักท่องเที่ยวให้มีการบริการที่มีคุณภาพเพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาในครั้งถัดไป ผู้ที่สนใจศึกษาควรประยุกต์ใช้เนื้อหาต่าง ๆ ในการเก็บข้อมูลที่ลงลึกถึงรายละเอียดทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เพิ่มมากขึ้น จากการทำแบบสอบถาม และลงพื้นที่สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจากผู้เชี่ยวชาญในจังหวัดภูเก็ตในเรื่องของการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว หาสภาพปัญหาปรับปรุงแก้ไขและปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- เกตุณี สีสอนิ และสุธิดา สุวรรณธาดรี. (2561). การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนเกาะเกร็ดจังหวัดนนทบุรี. *การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9*. 377-387.
- เดโช แชน้ำแก้ว และคณะ. (2565). แนวทางพัฒนาการวางแผนการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษา: อำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช. *สักทอง วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สทมส.)*, 28(1), 26-33.
- เอกชัย ชำนินา. (2563). การจัดการความปลอดภัยการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารมหาจุฬานาครินทร์*, 7(8), 174-189.

- กัลยา วานิชย์บัญชา.(2560). *การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สยามลดา.
- จริยา นันทิยาภุชิต และภมร ชันธหัตถ์. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดจันทบุรี. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 7(4), 378–395.
- จังหวัดภูเก็ต. (2566). เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 20 ปี. สืบค้นเมื่อ 27 กรกฎาคม 2565, https://www.phuket.go.th/webpk/file_data/plan2/plan20years.pdf
- จิรวัดน์ จุเจริญ และชิตพงษ์ อัยสานนท์. (2564). แนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต*, 17(3), 183–202.
- ณัฐพงศ์ เลิศวุฒิรักษ์. (2561). ปัจจัยหลักที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวสมัยใหม่. สืบค้นเมื่อ 28 กรกฎาคม 2565, จาก <https://www.marketingoops.com/exclusive/insiderexclusive/factors-affecting-chinese-tourist-behavior/>
- ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2562). พุทธจริยศาสตร์: ทางเลือกของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่น. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 6(ฉบับพิเศษ), 624–634.
- ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). *กระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทโดยพุทธสันติวิธี ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง* (ดุชนิพนธ์พุทธศาสตร์ดุชนิพนธ์บัณฑิต).มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนแบบออนไลน์ภายใต้สถานการณ์การแพร่ของเชื้อไวรัส COVID-19. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 10(2), 509–522.
- DOH กรมอนามัย. (2565). *ประชากรทะเบียนราษฎร จำแนกรายเพศ ปีงบประมาณ 2565*. สืบค้นเมื่อ 24 กรกฎาคม 2565, จาก <http://dashboard.anamai.moph.go.th/population/pop-all/?year=2022>
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rdEd. New York: Harper and Row Publications.

